

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXIV. Alia, quæ cognovit de Sancto Patre nostro, atque nonnullis
ejusdem filijs, & quæ ipsi evererunt concernentia persecuciones Societatis
Jesu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

aliam dedit hostiam, quam tum in ore tenendo, tum deglutiendo, eo prorsus modo sensu, quo in reali & Sacramentali communionem hostia sentiri consuevit. Hoc facto S. Patriarcha est reversus ad altare, & postquam fuit exutus ijs Sacerdotalibus vestibus, quas prius habuerat, datum ipsi est pallium, atq; comparuit in habitu clericali suæ Sanctæ Religionis.

Collocata deinde fuit, quasi ad inferiorem mei pauperis lecti partem, sella, in qua se Sanctus posuit, meque salutans dixit: Deus sit tecum, creatura Dei, filia, & soror nostra. Ego sum Ignatius, Pater hujus minimæ Societatis (& ostendebat manu omnes eos Sanctos, qui ipsam repræsentabant) ego sum radix hujus arboris, quæ per Divinam bonitatem, tam copiosum & salutarem profert fructum. Locutus est præterea quædam ad solatium meæ animæ, quod ab ea magnum percipiebatur, dum contemplaretur Sanctissimum illum Patriarcham, cujus vultus est venerabilissimus, & oculi pleni arcana sanctitate, atq; proprij animæ multum deditæ contemplationi, quod quidem tum optimè cognoscitur, modò autem explicare nescirem. Sanctus conclusit suum sermonem, dicens mihi, ut semper Deo impensè sanctum ipsius Ordinem commendarem. Dum autem mihi valediceret, juberetque me ad accipiendam benedictionem accedere, uti

feci, dedit mihi illam Sanctus, & ego in osculata sanctissimam ejusdem manum. Sic Sanctus Pater surrexit, & beata illa processio cœpit abire eo ordine, quo advenerat. Agnovi in ea multos Patres, quos præterlapsis temporibus noveram, erantque jam mortui, præsertim Fratrem Joannem Garcia, qui accessit ad me alloquendam, vultu toto ad risum composito & hilaritatem, quam in hac vita solitus fuerat præferre. Interrogavi ipsum de Fratre Baëza, an esset in cœlo, & respondit mihi eo gultu ac tono, quo hic respondemus, cum delecturissima quapiam, & certissima requiritur, dicendo mihi: Omnino, ibi est. Sanctus Pater Ludovicus de Ponte me gratissimè aspexit, unaque cæteri Sancti, licet mihi nihil dixerint: Illis abeventibus, Domine meæ animæ cum singulari gaudio eodem intuenti, quanquam pariter ob ipsorum abitum, imprimisque gloriosi Sancti Ignacij, dolenti (nam idcirco fui tantopere afflictus, ut hic dolor aliquamdiu duraverit) istâ occasione aliam præstitit gratiam, significando illi, quod in alia revelatione (quæ habetur in primo Tomo) Divina Majestas dixerat, de beneficio, quod conferret morientibus in Societate Jesu: atque in præsentem etiam asseruit, magno exponere suam salutem periculo illos, qui

ex ea egrediuntur.

CAPUT XXXIV.

Alia, quæ cognovit de Sancto Patre nostro, atque nonnullis ejusdem filijs, & quæ ipsi evererunt concernentia persecutiones Societatis Jesu.

DE his omnibus antehac dictum est, dicenturq; multa alibi; isto capite complectemur breves quasdam visiones, quibus ipsi, utpote penitus genuine filia hujus sacre Religionis, Deus hac manifestavit. In quadam scheda, ejusdem anni sexcentesimo vigesimo quinti, sic loquitur.

In festo gloriosi Archangeli S. Michaelis, vidi hunc Beatum Principem, qui ingrediebatur meum cubiculum, ferens in

manu vexillū. Sequebatur ipsum genuitatus ordo cælestium spirituum, qui emittitio omnes videbantur esse Angeli; verum postea vidi, esse partim animas gloriosas, quarum aliquas agnovi, cum plurimæ et si fuerint animæ filiorū S. Ignacij, Religiosorum Societatis Jesu, qui mihi in hac vita fuerant noti: præsertim verò agnovi Patres L. ra, & Hervas, atq; Fratres Joannem Garcia, ac Baëza, & alios. Inter illos veniebat S. P. Ludovicus de Ponte, qui penes me cœdit.

Omni.

Omnibus his Sanctis Angelis, & benedictis Animabus imminere pulcherrimus Sol: quamvis autem illum hoc explicem vocabulo, non erat tamen Sol, sed Majestas Domini Dei nostri, qui illuminabat totam eam caelestem Societatem, mihi que manifestabat, excellentiam, potentiam, & majestatem illius Sancti Archangeli. Dicebatur tum Missa in nostro Oratorio, atque dum mihi esset adferenda sacra hostia, S. Archangelus ventilavit vexillum, vel ostentando suam magnam potentiam: quando verò mihi Pater, qui celebrabat Missam, attulit Sanctissimum Sacramentum, Sanctus Archangelus suum vexillum convolvit, & omnes se prostraverunt, adorantes Deum in Sacramento, quod suscepi ex manu Sacerdotis. Postquam autem fui rapta in magnam ecstasim, dum ad me redivi, finita erat visio. Deus sit benedictus. Amen.

Anno sequenti, sexcentesimo vigesimo sexto, die Sancti Patris nostri Ignatii, annotat, quod vidit, his verbis.

Trigesimam primam Julij, cum mihi quidam Pater Societatis Jesu diceret Missam, vidi gloriosum ipsius Patriarcham S. Ignatium, cum multis Beatis filiis sui Ordinis. Omnes descendebant ex caelo bini, linteati, & ferebant candelas in manibus, atque omnium postremus veniebat Sanctus Patriarcha, indutus, ut anno praeterito, alba & pluviali, qui eò accessit, ubi Sacerdos ejusdem filius Missam celebrabat. Postquam juxta ipsum constitit, videbatur mihi modo quodam arcano, quem nescio declarare, interdum quasi penetrare Sacerdotem, ut non essent duo, sed unus idemque; alias verò erant distincti, & videbam singulos seorsim. Sacerdos consecravit oblata, & omnes ij Sancti se prostraverunt: cumque adesset tempus, ut sumerem sacram hostiam, Sanctus Pater est comitatus Sacerdotem, quo mihi porrigente Sanctissimum Sacramentum, gloriosus Sanctus Ignatius mihi visus est, se praedictam ratione unire cum Sacerdote.

Hoc eodem anno, vigesima nona Decembris, sexcentesimo vigesimo sexto, postquam me Sanctus Patriarcha cujus-

Vite Mar. de Escob. Pars II.

dam Ordinis dignatus est invisere, & ego illi sum quæsta, de nonnullis ipsius filiis, suscitantibus quandam persecutionem, contra Societatem Jesu, vidi, quod Sanctus severum exhibuerit vultum, & facies ejus exarserit, acsi, quanquam cum modestissima gravitate, indignaretur. Dixit autem mihi: Noli mihi hac de re loqui, quia si nunc essem capax afflictionis, graviter affligeret. Refer illis, refer, me dicere, ne me vocent Patrem, cum non sint mei filij: & quemadmodum Moyse confregit tabulas legis, quia eas ille rebellis populus non merebatur; ita eos mereri, ut sua regulam à Deo priventur. Multa insuper mihi Sanctus est locutus, quæ erant ejusmodi, ut judicaverim, non esse scribenda. Quando verò consului meos confessorios, ipsique mihi indubitanter præceperunt, ut hæc premerentur silentio, rursus mihi comparuit postridie Sanctus Patriarcha, dixitque: Placuit mihi vestra sententia, ne omnia divulgentur, quæ dixi: tu tamen non intermitte ea singillatim ipsis referre. Designavit autem tres duntaxat, vel quatuor, mandando mihi, ut illos infallibiliter admonerem; atque ita Sanctus disparuit.

Post aliquot dies (erat jam annus sexcentessimus vigesimus septimus) cum omnis conatus in quadam civitate fuisset adhibitus, concernens persecutionem, vidi Christum Dominum sedentem in throno, vultu vehementer irato, qui presentibus quibusdam Patribus ex Religione Societatis, citavit ad judicium aliquos Religiosos & seculares, ad quos conversus, dixit ipsis: Genimina viperarum (atque appellavit illos alijs pessimis nominibus, quæ recte) propter quod peccatum vultis lapidare hos homines? designavit autem Religiosos Societatis. Qui sine peccato est vestrum, tollat lapides, & mittat in illos. Et cum eos illuminaret, ut agnoscerent suas proprias conscientias, ita fuerunt pudefacti, ut erubescerent abiverint, alius hæc, alius illac. Post paucos abhinc dies mihi iterum Dominus dixit, dum de eadem persecutione esset sermo: Ego destruam hos operarios iniquitatis. Alias vidi his diebus Dominum, tanquam offensum ob id,

quod agitur contra Patres Societatis, & adversus illos dicitur: atque aliquando mihi dixit: Persequuntur ipsos, qui sunt ex mea Societate: verum ego sustinui persecutiones, ex quo fui natus, donec moreretur in cruce, & postea sum consecutus honorem, & intravi in gloriam meam, ita illis eveniet. Fetiã verò secundã, quæ erat Sanctæ Crucis, hoc mense Mayo, vidi Sanctum Patrem Ludovicum jucundissimum, eò quòd Religiosi sui Ordinis his diebus tantopere affligerentur, & dixit mihi: Nunc video Religiosos Societatis ascendentes, per sublimes gradus, ad Deum. Deus sit in æternum benedictus.

De dono spiritualis magisterij, ad regendas animas, atque ducendas ad perfectionem, quod Deus ex pura sua bonitate contulit filijs Sancti Ignatij, fuit ista Virgo, eodem hoc anno, specialiter edocta in quadam visione, quam sic recenset.

Ante paucos dies vidi Majestatem JESU Christi Domini nostri, in ea specie, quam habuit, dum fuit exutus suis sacris vestibus, ut alligaretur columnæ, & flagellaretur, qui mihi amanter dixit: Hic adsum, Anima, comparens tibi, ut te instruam. Mea anima recreabatur, & affluebat solatio, ipsum videndo. Fuit verò tum, nescio à quo, obtensum velum instar cortinæ, quod nihilominus erat transparent, ita ut, licet inter Dominum, & me esset interjecta, possem eundem Dominum videre, etsi non adeò clarè. Erat in eo velo expressa elegantissima & splendidissima crux: sed subito fuit obtensum aliud velum, sicut antea, in quo apparebat pulcherrimus Sol. Postea obductum est tertium, plurimum coruscans, & mirum in modum resplendens. Dominus mihi indicavit (quod me jam aliàs, quanquam per diversa symbola, docuerat) cruce significari afflictiones, tolerandas ad imitationem Divinæ ipsius Majestatis; Sole fortitudinem & robur, quod dat Deus pro ijs sustinendis; tertio autem velo lumen, quod communicat, ad conformandum te cum sanctissima ejusdem voluntate. Atq; profectò tale erat lumen, quod prodibat ex eo tertio velo, ut mihi visã fuerim tota ab illo esse illuminata, non

solum in anima, sed etiam in corpore. Quando mihi hæc ostendebantur, vix velat eminus Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, in quadam admirabili sella sedentem, & postquam visio Domini disparuit, triumque illorum velorum, venit ad me Sanctus Pater, ac dixit: Triplo, & quintuplo sortem tuam, Anima, reddidisti meliorem, quemadmodum hic loquimini: siquidem ipsemet Dominus dignatus est agere tuum Magistrum. Quomodo, Pater, respondi ego, quomodo est id intelligendum? Nonne mihi Divina Majestas te magistrum dederat, ac ducem meæ animæ? & nunquid mihi etiam in terra non dat Confessarios, ut idem præstent? quavis Deus, repositus Sanctus, faciat, quod fieri vides, non excluduntur tamen alij modis: nos enim Sacerdotes sumus coadjutores Dei in cultura animarum, & qui sumus ex Societate JESU, accepimus pro hoc munere speciale à Deo donum: age illi gratias, & vale. Ego sum passus magnam celestissimam, quoad mihi postea fui reddita. Laudetur Deus in æternum. Amen.

Concludamus præsens caput brevi visione, quam hac Virgo habuit, de fructu, quem Deus per suam misericordiam largiente, minima ipsa Societas profert in ipsius Ecclesia. Unde etiam intelligitur causa, ob quam capite præcedenti vidimus, Sanctum Patriarcham nostrum fuisse à Beatissima Virgine vocatum, sacundi simos & feracissimam arborem, cujus rami ubertim protulerint fructum, in militante, & triumphante Ecclesia. Scriptum istud est anni sexcentissimi vigesimi quarti, ubi post alia sic loquitur.

Sequenti nocte affixa lecto, ob gravissimos stomachi dolores ac pectoris, & alia, quo mihi videbar comburi, post horam tertiam matutinam, conplexi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, sedentem in sella, eo modo, quo consueverat vivere, qui mihi dixit: Istam crucem dolorum Deus immittit, quia sic exercentur virtutes, & comparantur merita: sed modò quiesce, manebo apud te, donec veniat frater confiter. Erat venturus meus Confessarius, & celebrandam Missam. His verbis à Sancto Patre prolatis, cessaverunt dolores, & intellectus

id attribuendum esse ipsius potentiae, ac meritis. Tunc meus Sanctus Angelus Custos, quasi complacendo sibi in mei sublevatione, idque significando vultu, & modo loquendi, mihi dixit: Quiesce Soror, quiesce. Adfuerat mihi Sanctus Pater Ludovicus propè tribus horis, quibus elapsis ipsum vidi surgentem, & cogitavi, quod vellet reverti ad caelum: verum aliter res habuit: assurrexit, ut exciperet Sanctos Patriarchas Ordinum Religiosorum, & alios Sanctos, qui dignabantur venire ad me invensendam. Gloriosus Sanctus Dominicus accessit ad Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, dixitque illi talia verba, cum tanta tum honoris exhibitione, tum amore, ut ex his intellexerim, Sanctum Patrem Ludovicum fuisse gazophylacium, atque ditissimam fodinam virtutum. S. Dominico adhaerebat gloriosus S. Ignatius, atque

ab hoc Sancto Patriarcha, tanquam ex radice, assurgebat miro modo arbor, cujus rami attollebantur usque ad caelum, & extendebantur per universam terram. Significavit verò mihi Deus, sic indicari ingentem fructum, quem S. Ignatius, & ejusdem filij faciunt in mundo. Et quamvis alia quoque sacrae Religionis magnum fecerint, faciuntque fructum; ob quamdam nihilominus rationem me nunc id edocere Deus specialiter voluit de Societate Jesu, deque ipsius Patriarcha. Penes illum stabat ejus filius S. Franciscus Xaverius, qui ad me accedens mihi dixit: Soror, ego sum tantummodo ramusculus hujus arboris. Manserunt aliquamdiu apud me omnes ij Sancti, & postquam me sua praesentia multum sunt consolati, omnes redierunt simul ad caelum. Deus sit in aeternum benedictus. Amen.

CAPUT XXXV.

De gloria Venerabilis Patris Ludovici de Ponte, quam vidit, & gratijs ab ipso obtentis.

M

Agnus hic Pater, seculiq. nostri Doctor mysticus, suam amenissimo anima admirabilis hujus Virginis hortocolendo operam, ex Dei dispositione, integris triginta impendit annis. Debetur quidem favorabilis Divinae gratiae irrigationi, seu avi superni spiritus zephyro, inestimabile florum pretium, qui in eo, ad stuporem mundi, ad confusionem inferni, ad caeli admirationem, maximamque magni Dei nostri gloriam, resplenderunt: verum tamen, quia idem Dominus (qua ipsa in re se exhibet liberaliorem) suorum petit cooperationem ministrorum non est dubium, quin sedula hujus insignis operarii industria aliqua etiam debeatur pars progressum, quibus deliciosus iste hortus Dei, heroicis Venerabilis Marinae spiritus, ad tam sublimem pervenit gradum perfectionis. Insumpsit Sanctus Pater postremos vitae annos, ad ultimum usque hujus diem, scribenda prima parti historiae istius Virginis, hi-

storicum agendo gestorum, quibus praecleariora, & virtutum, quibus solidiores, à compluribus annis in publicum non prodierunt. Deus autem hac illum adventitij praemij parte est remuneratus, ut eadem Virgo, novem annis, quibus ipsi supervixit, historiam pertexeret de sanctitate, & gloria sui Scriptoris, atque Patris spiritualis. Non extat propemodum, extabitve ullum caput in hac secunda parte, ubi non aliquid insinuetur de Patre Ludovico. Nihilominus chartas huc directius spectantes, redigam breviter ad aliquot capita, extracta ex adversarijs hujus Sponse Christi. Dico, ex adversarijs: nonnulla namque acta, qua hic attinguntur, fusiùs ab ipsa, juramento interposito, recensentur in processu facto, pro Sancti Patris Ludovici canonizatione, quod videri poterit in vita hujus insignis servi Dei. Sanctus Lucas in suis Actis egit historicum magnigentium Apostoli, & Paulus encomiasten virtutum Sancti Luca in suis epistolis. Sanctus Praecursor meruit celebrari ab Incarnato Deo Verbo,